

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

5. KVĚTNA 2019

Z obsahu:

**Velikonoce - modlitba
k Otci ve zkoušce**
Promluva papeže
Františka při generální
audienci 17. dubna 2019
- strana 2 -

**Svatý František
de Montmorency-Laval**
Libor Rösner
- strana 4 -

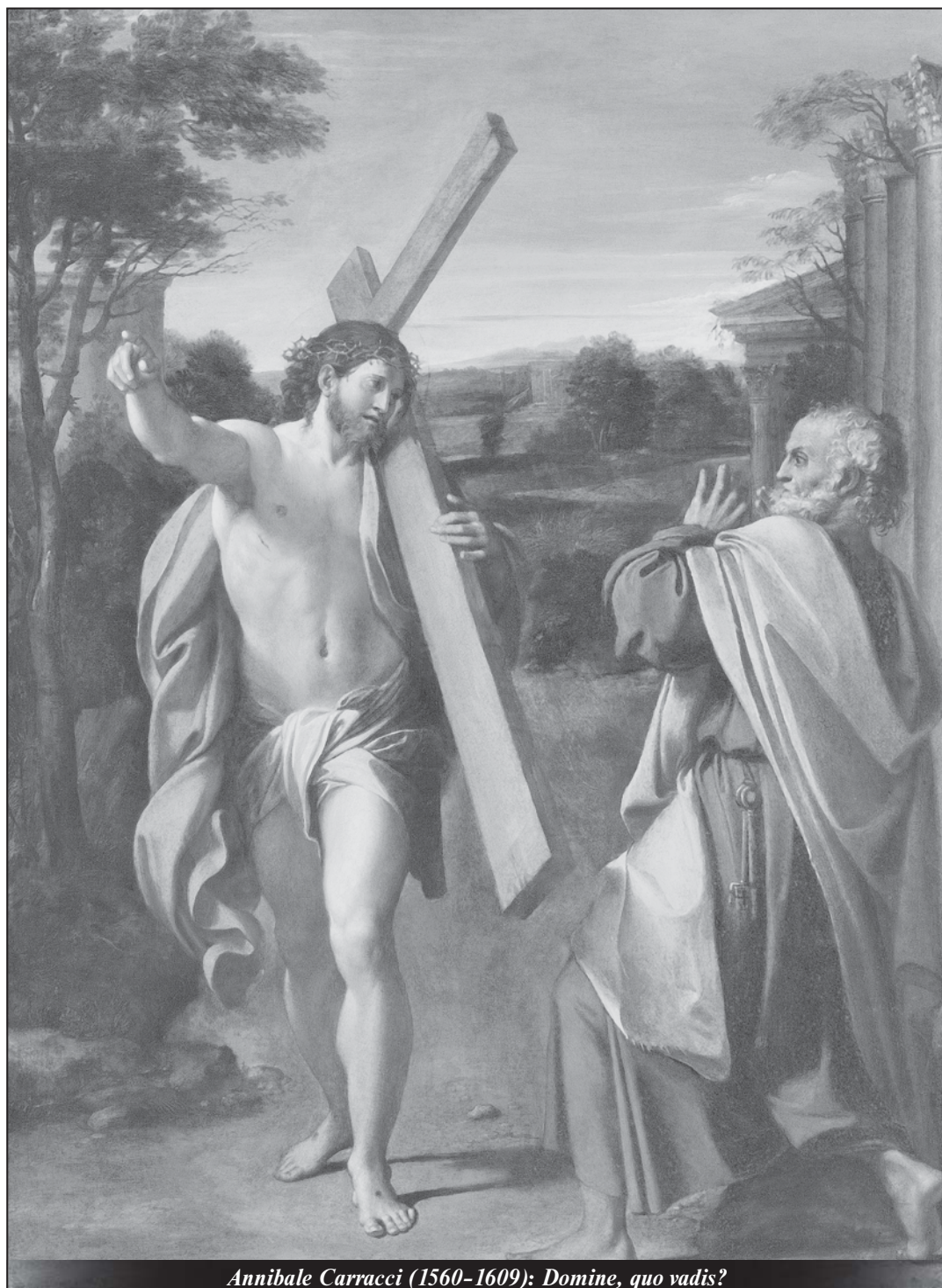
**Cvičení
ve zbožném životě
(7 - dokončení)**
Gaspar Loarte SJ
(1498-1578)
- strana 6 -

**Ave maris stella - Buď
zdráva, hvězdo mořská**
- strana 8 -

**Církev a skandál
zneužívání (1)**
Poznámky emeritního
papeže Benedikta XVI.
z 11. dubna 2019
- strana 10 -

**Kardinál Sarah:
Hlavním problémem
dnešní církve je strach**
- strana 12 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre
Fontane (53)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Annibale Carracci (1560-1609): *Domine, quo vadis?*

Velikonoce – modlitba k Otci ve zkoušce (Mk 14,32–36)

Promluva papeže Františka při generální audienci 17. dubna 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V těchto týdnech uvažujeme o modlitbě Otčenáš. Nyní, těsně před Velikonočním triduem, se zastavme u několika slov, kterými se Ježíš modlil k Otci v utrpení. První invokaci pronáší Ježíš po poslední večeři, „pozvedl oči k nebi a modlil se: »Otcče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna« – a potom „oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět“ (Jan 17,1.5). Ježíš prosí o slávu. Tato prosba před nadcházejícím utrpením půso-

bí paradoxně. O jakou slávu jde? Slávou v Bibli je vlastně zjevení Boha, rozlišující znamení jeho spásonosné přítomnosti mezi lidmi. Ježíš je nyní ten, kdo definitivně vyjeví Boží přítomnost a spásu. A činí tak o Velikonocích; vyvýšením na kříž je oslaven (srov. Jan 12,23–33). Tam Bůh konečně zjevuje svoji slávu: odnímá poslední závoj a udivuje nás jako nikdy předtím. Objevujeme totiž, že veškerou slávou Boží je láska, tedy ryzí, šílená a nepředstavitelná láska překračující všechny meze a veškerou míru.

Drazí bratři a sestry, přisvojme si tuto Ježíšovu modlitbu a prosme Otce, ať nám sejme závoj z očí, abychom v těchto dnech pohledem na Ukřižovaného mohli pojímat, že Bůh je láska. Kolikrát jen si jej představujeme jako zaměstnavatele a ne Otce, kolikrát jen ho považujeme spíše za přísného soudce než za slitovného Spasitele! Bůh však o Velikonocích ruší distan- ce a ukazuje se v pokoře lásky, která žádá naši lásku. Proto ho oslavujeme, když

Pokračování na str. 12

„Následuj mě!“ Ježíšova výzva dnešní neděle žádá zcela zřetelně radikálnost našeho postoje, ať už výzvu přijmeme, nebo ne. Není totiž jiné cesty v lidském životě, než Ježíše přijmout či ho odmítnout – a to obojí bez výhrad, v plném smyslu těchto slov. Víme dobře, co to v praxi znamená: buď věříme v Ježíšovo učení a žijeme podle něj, anebo podle něj žít nebudeme, ale pak nemůžeme tvrdit, že jsme jeho učení přijali. Ježíš, jakožto pravý Bůh a Syn jediného Mistra – Otce, který je v nebesích, nesnese totiž polovičatost či nějakou „výběrovou formu víry“. Bůh, který je dokonalý a ve své dokonalosti se rozdál i v člověku, trvá na jednoznačném přijetí či nepřijetí všeho, co s sebou víra v Ježíše nese a co on – pro naše dobro a spásu naší duše – požaduje, abychom ve svém životě v lásce k němu zrealizovali. Jen tak máme zaručenou cestu ke spáse, neboť jakákoliv výhybka či odbočka je zdrojem rizika, že cíl našeho pozemského putování se ztratí v nedohlednu...

Dějiny katolické církve znají osoby svaté, které jsou zářnými příklady, jak ve spolupráci s Boží milostí, pod vedením Ducha Svatého a v lásce k Ježíši je i přes četná životní úskalí možné bezpečně dojít spásy – jedním z nich je sv. František de Montmorency-Laval (str. 4–5). V církvi byli a jsou však i dnes také lidé, kteří jsou slabí natolik, že se nechali ovládnout ďáblův-

mi svody a skrze svoji těžkou hříšnost nejen že veřejně pohoršují ostatní věřící či lidi mimo církev, ale především způsobili či způsobují vážná vnitřní, psychická a duchovní zranění těch, kdo se vůči nim nacházeli či nacházejí v pozici slabšího. I když je také vůči těmto hříšníkům nutné přistupovat s pochopením a hledět na ně očima milosrdného Boha, je zároveň nutné obětí jejich hříchů i jim samotným pomoci v očistné cestě, jež bude velmi trnitá a bolestná. Nelze v těchto několika řádcích vystihnout podstatu problému zneužívání v katolické církvi, k tomu mnohem lépe poslouží poznámky emeritního papeže Benedikta XVI. (str. 10–11) Čtěme jeho vzkaz církvi pozorně, nikoliv zběžně. V týdnu, kdy se modlíme za duchovní povolání, (str. 9) mělo by být také toto téma obsahem našich modliteb.

Následovat Ježíše v celé radikalitě tohoto požadavku znamená, jak jsme již řekli, neuhýbat z jeho učení. Je dokonce velmi nebezpečné uvádět se byt jen v pokušení třeba tím, že připustíme docela malé zlo. Tak totiž vpouštíme ďábla do svého života, a je-li to život celé lidské společnosti, pak jsou následky o to hrůznější a mnohem hůře napravitelné. Konečně, to vyplývá i z již

Editorial

zmiňovaných poznámek Benedikta XVI., když vykresluje, jak jeden dokumentární film pomohl rozběhnout sexuální revoluci nedozírných rozměrů. A tak je to s každým zlem, které nám ďábel podstrkuje, dokonce s lákavým obalem – na ten se leckdo snadno nachytá...

Všichni lidé plují v rozbouřených vodách tohoto světa – to je skutečnost. (str. 8–9) Stejně tak reálné je to, že různí lidé se nacházejí na velmi různých člunech. My katolíci jsme skrze svůj křest na palubě člunu katolické církve a máme jeden velmi důležitý úkol: nesestoupit z paluby, abychom se nevystavovali nebezpečí, že se s Ježíšem již nikdy neshledáme – leda až v okamžiku smrti, kdy už po všech životních bouřích nemusíme mít sílu vrátit se zpět do jeho náruče. Ostatně, Ježíšova Matka, Panna Maria, nás ve svých zjeveních vybízí, abychom vždy, a zvláště ve všech bouřích zachovali Ježíšovi věrnost, stále se obraceli a připodobňovali svá srdce jeho Srdci (str. 13). A my nemůžeme pochybit, když se jejich výzev a jejího ochranného pláště přidržíme, protože ona je hvězdou mořskou, která nás bezpečně provede až do cíle naší pozemské cesty. Slovy sv. Bernarda: „Když ji budeš následovat, s jistotou nesejdeš z cesty a nebudeš si zoufat. [...] Když ti bude nakloněna, dosáhneš svého cíle.“

Daniel Dehner

Vyhledej apoštoly na břehu Genezaretského jezera. Po třech letech společného života s Pánem jsou galilejští rybáři opět ponecháni sami sobě. Všechno jako by se vracelo tam, kde to před třemi lety začalo. To je ono místo, kde Šimon po celonoční marné námaze spustil na Ježíšovo slovo sítě v nevhodnou odpolední dobu k zázračnému rybolovu.⁽¹⁾ A pak následovalo nečekané pozvání, které zcela změnilo jejich život. Co bude nyní? Po všem tom vzrušujícím dobrodružství nezbyvá nic jiného, než se vrátit ke každodenní práci? Že by už neplatil Pánův příslib *budeš lovit lidi*^{(2)?}

Dobu nejistoty a očekávání vyplní nejlepší, když si znovu připomeněš dar svého povolání. Svou připravenost můžeš nejlépe osvědčit plněním těch nejvděnějších povinností, i když se ti zdá, jako by ta námaha nepřinášela žádné plody.

Pán ovšem na své přátele nezapomíná a vrátí se v pravý čas. *Stanul na břehu, když začalo svítat.* Ježíš však nepřichází, až začne svítat, ale svítá proto, že Pán se vrací.

Děti, nemáte něco k jídlu?

Cítíš se takovým oslovením dotčen, zdá se ti, že se tu nerespektuje tvoje dospělost? V Ježíšově království dospívání znamená směřovat k dětství. *Jestliže se neobráťte a nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království.*⁽³⁾ Abyš tam tedy mohl doopravdy vstoupit, musíš být jako dítě. To je dokonce podle Ježíšových slov bezpodmínečným předpokladem pravé velikosti: *Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je v Božím království největší.*⁽⁴⁾ Dnes se budeš moci přesvědčit, že to platí i pro Skálu, na které má stát Církev.

A opět je tu překvapující úlovek a bystrozraké srdce nejmilejšího učedníka, který první rozpoznává Pána. Po druhém zázračném rybolovu je to opět Šimon, kdo spěchá k břehu první. Táhne ho to za Pánem, rád by s ním mluvil ještě dříve, než přijdou ostatní. Ale nejdříve se jitřní Host mění v hostitele: *Pojďte jíst!* Nic tak Pána netěší, jako když může sám nasytit své děti.

Teprve po snídani dojde k rozhovoru s Petrem. Ten se týká opět jeho povolání být *rybářem lidí a skálou*. Nezbytnou kva-

lifikaci k pastýřskému úřadu je opravdová láska k Ježíši Kristu. Ježíš proto požaduje od Petra lásku, která je větší než láska všech ostatních. Postavení nejvyššího pastýře vyžaduje nejvyšší stupeň lásky. Najde ji Pán u rybáře Šimona?

Všimni si dobře, jaké pokoře se Petr naučil, s jakou skromností nyní odpovídá na Ježíšovy opakované otázky. Není to

prostota a důvěra dítěte? Ještě před nedávnem chtěl svého Pána přesvědčit, že podceňuje jeho mužnou odvahu. „Já, a zapřít? Kdyby tě všichni zapřeli, já nikdy! Půjdu s tebou třeba na smrt!“ Ale po trpké zkušenosti, jakou udělal se svou sebejistotou, nemá už odvahu spoléhat sám na sebe.

Pane, ty víš všechno!

I když ho opakované otázky zarmocují, dovolává se jen svého Mistra a netroufá si o sobě smýšlet jinak, než jak o něm smýšlí vševědoucí Pán. Jeho pokora je nyní zakotvena v bezmeznou důvěře, která je bezpečnou a bezvýhradnou odevzdaností dítěte. Teprve nyní ho Petr miluje opravdovou a velikou láskou, už také proto, že mu bylo mnoho odpuštěno⁽⁵⁾.

Nevěř svým emocím, které sílí tím více, čím více lichotí sebelásce. Osvoj si toto Petrovo chování, které se zrodilo z jeho velkopáteční bolestné zkušenosti a z hlubokého prožitku Ježíšovy slitovnosti. Rozmlouvej vždy s Pánem v prosté důvěře a otevřeně jako s tím, který mnohem lépe než ty zná stejně tak tvoji dobrou vůli, jako i tvou slabost, nestálost a hříšné sklony. Rozmlouvej s ním s pokorným vědomím, že cokoliv je v tobě dobrého, je to vždy dar jeho milosti, bez které nejsi schopen ani spolupracovat s jeho dary.

Nyní konečně ten, který předpovídal Šimonovi, že žalostně zklame již při první zkoušce, může naopak Petrovi nejen svěřit svou Církev, ale může mu i naznačit, *jakou smrtí zemře*. Nezapomínej však, že nejdříve sám Pán prosil za něho, *aby jeho víra nezanikla*⁽⁶⁾.

Budoucí hlava Církve již brzy osvědčí, jakou prošla proměnou. Na dvoře veleknězova domu se apoštol před několika týdny třásl strachy, když ho oslovila děvečka. Nyní se nezalekne ani před nejvyšším knězem a odejde od něho s *rados-*

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5,27b–32.40b–41

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení – Zj 5,11–14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytosti a starců – bylo jich na miliony a stamiliony – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Dokončení na str. 11

*ti, že směl pro Pánovo jméno vytrpět příkoří. A k čemu nás tato Skála na základě vlastní zkušenosti vybízí? Abychom se stali poslušnými dětmi⁽⁷⁾, abychom se dávali krmít božským mlékem jako právě narozené děti⁽⁸⁾. Dobře si tedy zapamatuj, v čem poznal a zakusil skutečnou zralost a dospělost ten, kdo obdržel nejvyšší úkol *pást ovce i beránky* a nyní tě vyzývá k následování Pána stejnými slovy, která uslyšel i on: *Následuj mne!**

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 5,5n; ⁽²⁾ Lk 5,10; ⁽³⁾ Mt 18,3;

⁽⁴⁾ Mt 18,4; ⁽⁵⁾ srov. Lk 17,4; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32;

⁽⁷⁾ srov. 1 Petr 1,14; ⁽⁸⁾ srov. 1 Petr 2,2

Svatý František de Montmorency-Laval

Kanada mu vděčí za mnohé. Bez něj by rané doby této země vypadaly podstatně jinak. Díky němu však Kanada doznala velice brzy rozkvětu, jehož mizou bylo křesťanství dávající jí životodárnou sílu přestat všechna protivensví.

František se narodil 30. dubna 1623 v aristokratické rodině, jež svůj původ odvozovala od jednoho z velmožů, kteří v samém závěru 5. století přijali spolu s králem Franské říše Chlodvíkem křest z rukou sv. Remigia. Jeho rodiče Hugo de Laval a Michaela de Pericord se přesto ve svém vynikajícím původu nevzhlíželi natolik, aby nevěděli, že vše jim bylo dáno shůry. To také odmala vštěpovali svým osmi potomkům, z nichž jedna dcera a jeden syn oblékli benediktinský hábit. Vždyť také rodové heslo „*Bůh pomáhá svým věrným služebníkům*“ hovoří za vše. Na členech tohoto rodu se naplňovalo a oni se mu snažili jít vstříc. Nejvíce pak vyniklo na Františkovi, jenž jeho platnost zakoušel na každém kroku, kterým mu vycházel v ústřety.

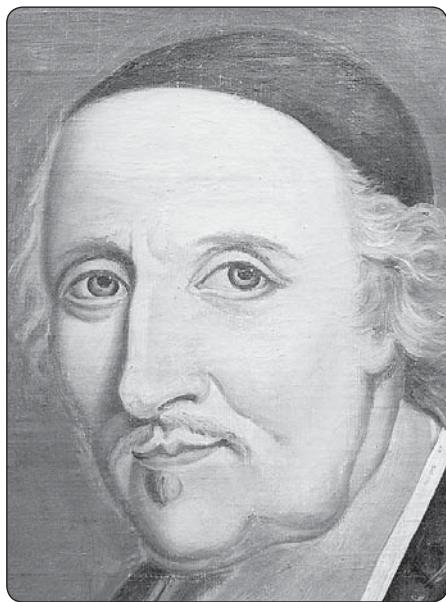
Vzdělání získal na jezuitském kolegiu La Flèche, kde také vstoupil do mariánské družiny a učinil rozhodnutí, že se stane knězem a misionářem po vzoru kněží vracejících se z Nového světa, kde hlásali křesťanství mezi indiány.

František šel za svým snem vzdor naléhání rodiny, která se jej snažila přesvědčit, aby od svých plánů upustil a ujal se správy rodového majetku. V roce 1636 mu totiž zemřel otec a o deset let později padli v bitvách třicetileté války dva jeho starší bratři. František tak byl rázem nejstarším mužem rodu, tedy jeho hlavou, a jako takovému mu příslušely všechny výhody a povinnosti z toho plynoucí. Duchovní dráha se s tímto postavením rozhodně neslučovala.

Uskutečňoval však svůj sen, a v tom mu vydatně pomáhalo duchovní vedení P. Bagota v jezuitském kolegiu v Clermontu, kam v průběhu studia přestoupil. P. Bagot vedl společenství zbožných bohoslovců nazvané „Bons Amis“ – „Dobří přátelé“, které chovalo obzvláštní úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Nejsvětějšímu Srdci Panny Marie. Takto formován František prostě musel jít za hlasem srdce a neohlížet se za sebe, přesně v duchu Ježíšových slov o bezpodmínečném

následování. Rodina to ovšem přijímala s nepochopením, ale pokud živila celý čas naději, že si to František rozmyslí, v roce 1647 přišlo zklamání, neboť tehdy se kněžským svěcením zcela zavázal Kristu a církvi svaté.

Urozený původ beztak napomohl o rok později jeho jmenování arcijáhmem (dnes by se řeklo generálním vikářem) diecéze Évreux. Pět let takto sloužil, než na svůj úřad rezignoval, aby se mohl co možná nejsvědomitěji připravit na konečnou fázi uskutečnění svého dávného snu – stát se misionářem. V roce 1652 mu jej oživil jezuitský misionář P. Alexander de Rhodes, jenž se vrátil do Francie a okamžitě začal mezi kněžími hledat adepty k misionářské činnosti. Jeho důvěryhodnost posilovalo, že papež Inocenc X. pověřil jezuity vedením misí v Tonkinu v Indočíně, tj. zhruba na území dnešního Vietnamu.

P. František de Laval mohl zajásat – jeho jméno figurovalo mezi trojicí jmen kněží vybraných pro tuto misii. Jeho jástot však velice rychle odezněl do ztracena, všemožné tlaky v zákulisí velké, nadnárodní politiky misí v Tonkinu uřaly v samém zárodku. Namísto na Dálný východ putoval z Évreux na západ do Caen, kde v komunitě kněží studujících ve škole spirituality, vedené mystikem P. Jeanem

Berni Resem de Louvigny, prožil tři roky (1655–1658) v hluboké usebranosti, modlitbě a rozjímání.

A potom putoval mnohem dál, na Západ, jemuž se přezdívá Divoký. V roce 1658 jej díky neúnavnému naléhání jezuitů jmenoval papež Alexandr VII. apoštolským vikářem v Nové Francii, což je na území dnešní Kanady. Vystal však problém: Nová Francie tehdy ještě vzhledem ke své podobě nespĺňovala nároky na vytvoření diecéze. Země javorového listu, jak ji známe dnes, neexistovala, vnitrozemí se ani zdaleka nenacházelo v rukou bílých osadníků, resp. evropských velmocí, obsazena byla jen nepatrná část území dnešní Kanady. Z tohoto důvodu byl P. František jmenován titulárním biskupem Petry, jež tehdy byla v rukou muslimů. Vyvolalo to silnou nevoli ze strany rouenského arcibiskupa François III. de Harlay de Champvallona, jenž Novou Francii považoval za území spadající do jeho sféry vlivu. Hrozícímu konfliktu učinil přítrž král Ludvík XIV., jenž se za Františka de Laval postavil. Přesto však probíhalo jeho biskupské svěcení v Paříži tak trochu v tajnosti, aby se předešlo případným nepředloženostem ze strany stoupenců zhrzeného rouenského arcipastýře.

Rok nato se biskup František vypravil za moře. Jeho stádeček čítalo na 500 oveček, pokud je řeč o Quebecu, který byl jeho biskupským sídlem. Jinak žilo v Nové Francii zhruba jen 2 200 Francouzů. Už jen z toho si lze učinit obrázek, do jakých poměrů přicházel. Většina z těchto lidí navíc původně pocházela z arcidiecéze Rouen, což vyústilo v řadu počátečních problémů, jelikož věřící nechtěli uznat svrchovanost nového pastýře. Řím s papežem i Paříž s králem byly daleko, což osadníkům dodávalo kuráže v jejich tichém vzdoru. Avšak hlasitá a hlavně vytrvalá podpora právě z obou měst upevnila pozice nového biskupa, a když pak v roce 1674 papež Klement X. ustanovil quebeckou diecézi za samostatnou (a podřídil ji Petrovu stolci), spory ohledně jurisdikce tím utišil.

František de Laval se nemusel potýkat pouze s problémy týkajícími se své svrchovanosti na tomto zámořském území a také s nutností přivykat na zcela nové poměry a realie. Nejzávažnějším problémem byl alkoholismus řádící mezi indiány, kosičí je ve velkém a vyvracející z kořenů jejich populaci. Biskup de Laval věděl, že právě démon alkoholu je jeho největším nepřítelem v misijním snažení mezi indiánskými kmeny. Indiáni „ohnivou vodu“ samozřejmě kupovali od bílých obchodníků, kteří ji s domorodci výhodně směňovali za kvalitní kožešiny, jež pak draze prodávali ve Francii.

František se s démonem alkoholu pustil do nesmířitelného boje a po disputaci na dálku s profesory pařížské Sorbonny prodej alkoholu v Nové Francii pod trestem exkomunikace zakázal. Tady však narazil. V obchodu s lihovinami byly ve hře horentní sumy, z nichž velká procenta padala do kapes představitelům místních institucí. Ti nasadili všechny možné i nemožné páky, aby biskupa obměkčili, jeden z nich dokonce použil násilí, leč neúspěšně. A právě tento muž později umíral ve Františkově náruči a prosil ho v slzách o odpuštění za svůj dávný prohrěšek...

Taktéž neochvějně hájil quebecký ordinář práva církve před uzurpátory z řad světských úředníků, jmenovitě gubernátorů, jakož i prosté věřící před jejich ziskuchtivostí. Všechny spory skončil král odvoláním dotyčného gubernátora. Biskup de Laval byl u dvora zapsán velice dobře a nebylo to jen pro jeho vynikající původ. Panovník věděl, že v jeho osobě má v kolonii za Atlantikem poctivého a spolehlivého člověka, jemuž může bezmezně důvěřovat a jemuž může dát kdykoli za pravdu, a to vzdor tomu, že na rozdíl od jiných francouzských vysoce postavených církevních činitelů zůstával věrný Svatému otci a nepřidal se na stranu těch, kteří slovy i skutky vyznávali galikanismus (snaha francouzské církve o nezávislost na Římu).

A pak tu bylo nikdy nekončící ohrožení ze strany divokých irokézských bojovníků. Ve 40. letech 17. století vyhlásili Irokézové boj na život a na smrt bělochům a jejich indiánským spojencům. V té době umučili nesmírně krutým způsobem osm jezuitských misionářů v čele se sv. Janem de Brébeufem a pobili tisíce Huro-

nů, Ottavů, Eirů aj. Navzdory občasným úspěchům při evangelizaci těchto divokých indiánů, např. Simona le Moyneho u Ondondagů či P. Pierra Milleta u Oneidů⁽¹⁾, nezakopávali válečnou sekeru a neoslabovali svou averzi vůči bělochům. Biskup František kvůli tomu odcestoval v roce 1662 do Paříže, aby od krále získal vojenskou pomoc proti jejich ustavičným výpadům.

Pastorace biskupa de Laval se samozřejmě nezužovala pouze na potírání alkoholismu mezi indiány. Nežůstával jen v Quebecu, ale cestoval po své diecézi na koni, v kánoi, pěšky a navštěvoval své diecéze všude, kde jen žili. Zde je na místě poznamenat, že tehdejší quebecká diecéze byla gigantickým kolosem, zahrnovala území, na němž dnes funguje diecéze sto...

Biskup šířil kult Neposkvrněného početí Panny Marie a Svaté rodiny, stavěl kostely, křtil, biřmoval, vyučoval. „*Nemáme lepšího přítele než Krista Ježíše! Následujme tedy jeho příkazy, hlavně budme pokorní a odevzdejme mu svá srdce,*“ měl ve zvyku říkat. Jeho vlastní zápal pak oslovoval ostatní a i na chladném kanadském severu plálo pro Krista nesčíslné množství srdcí. Spával na holé zemi, probouzel se ve dvě ráno. Už jen od pohledu byl quebecký biskup pokora a skromnost sama.

Edukačnímu úsilí vůbec věnoval obzvláštní pozornost, na tomto poli se mu podařilo nemožné – z ničeho vybudoval solidně fungující organizované školství, v němž nechyběly ani školy s technickým zaměřením (viz škola sv. Jáchyma vzdělávající budoucí farmáře a řemeslníky) či školy nabízející klasické vzdělání. Později na základě královského povolení zřídil ve svém sídelním městě i kněžský seminář. Stavbu a chod všech těchto školských zařízení financoval biskup de Laval povětšinou ze svého majetku.

Je samozřejmé, že svou diecézi nespravoval jako jeden velký monolit, ale že ji rozčlenil na farnosti. Z původních pěti z roku 1659 zřídil do roku 1688 dalších třicet a obsadil je 102 kněžími. S nimi též konzultoval důležitá rozhodnutí, nebyl neomezeným samovládcem. Povzbuzoval je na duchu v jejich pastoračním úsilí pro-

vozovaném leckdy v nehostinné krajině a za nepřestávajícího ohrožení života ze strany irokézských agresorů.

V roce 1688 se už František cítil unaven natolik, že se rozhodl na svůj úřad rezignovat. Vyplul kvůli tomu opět na Starý kontinent, kde byl vyslyšen. Jenomže biskup František miní a...

Jeho nástupce de St. Valier sice byl jmenován novým quebeckým ordinářem, leč v Kanadě se téměř ani neukázal – také i proto, že pět let dlel v anglickém žaláři. Čtě nechtě musel František pokračovat v započatém díle, aby ovce nezůstaly bez

pastýře a diecéze bez své hlavy. Potvrdil tak slova jednoho jezuita, jenž na jeho adresu kdysi dávno poznamenal: „*Jeho srdce je pořád s námi.*“ Ubývaly mu síly, ale na životě diecéze to bylo pramálo znát. Nezlomilo ho ani dvojí vyhoření quebeckého semináře (v letech 1701 a 1705). S obdivuhodným vzepětím sil seminář znovu vystavěl (více méně z vlastních prostředků, které mu z rodových držav nepřestávaly plynout). Semináři též ve své závěti odkázal veškerý svůj majetek, díky čemuž mohla povstat univerzita nesoucí jeho jméno – Universitě Laval. Poslední tři roky života se pak stáhl do ústraní, kde nerušen světskými starostmi mohl žít v modlitbě, četbě Písma svatého a spisů církevních otců a rozjímání.

A to až do 6. května 1708, kdy zemřel. Pochován byl v kryptě katedrály Neposkvrněného početí v Quebecu. Když byl 22. června 1980 beatifikován, byly jeho ostatky 30. května 1993 vyzdvíženy a uloženy v jemu zasvěcené nově zbudované pohřební kapli při této svatyni. Dne 3. dubna 2014 pak byl svým jmenovcem sedícím na Petrově stolci prohlášen za svatého.

Poznámky:

⁽¹⁾ Dva z kmenů patřících do Irokézské ligy či též Ligy pěti národů, konfederace vytvořené v r. 1570 pěti mezi sebou dosud znesvářenými kmeny – Kajugy, Mohawky, Oneidy, Ondondagy a Seneky (od r. 1722 k nim přibyli ještě Tuskarovové). Šlo o velice pevný kmenový svaz opřený o jakousi ústavu, jehož enormní sílu pociťovali všichni sousedé.

Cvičení ve zbožném životě (7 – dokončení)

Konečně si zapamatuj, pokud zlost anebo netrpělivost, které v sobě cítíš, ti nezpůsobí žádný člověk, ale utrpení, které v tomto životě přichází, pak velmi dobrým opatřením může být pamatovat si příklady svatých, kteří vytrpěli daleko více těžkostí s větší trpělivostí než ty sám. Vzpomeň si na velikou trpělivost Joba, který statečně a odvážně vytrpěl tolik ztrát, tolik bolesti, tolik nespočetných zármutků, které na něj dolehly v krátkém čase. Mezi tolika neštěstími nikdy neukázal ani slovem ani skutkem netrpělivost, jak nám říká Písmo svaté. (srov. Job 2,10) Mysli také na Tobiáše, který i ve své slepotě, chudobě a dalších obtížích projevil vzácnou trpělivost a neustále svou mysl i vůli pozvedal k Bohu. (srov. Tob 2–3) Vzpomeň také na mírnost a obdivuhodnou trpělivost Mojžíše, jež si zachoval i přes neustálé potíže a reptání nevďečného lidu vyvedeného z Egypta, jež postačovaly k tomu, aby se začal hněvat. (srov. Ex 15–17; Nm 14) Stejnou trpělivost a mírnost nalezeš také u proroků a dalších příkladných lidí Starého zákona a ještě více v Novém zákoně, kde čteme ve Skutcích apoštolů od sv. Lukáše, jak apoštolové bez bázně před farizeji byli připraveni trpět vše pro jméno Ježíše Krista. (srov. Sk 5) A trpěli mnoho dalších muk, když prolévali svou krev a přicházeli o život z lásky k Pánu. A po nich i mnoho dalších, tisíců a tisíců mučedníků činilo totéž, a to si můžeš také připomínat, podle svých možností a znalostí. Především však si připomínej a zastav se u nesrovnatelně obdivuhodné trpělivosti toho nejvyššího Svatého, našeho Spasitele a Vykupitele Ježíše Krista, který trpěl daleko nejvíce pronásledování, bolesti, ponížení, hanobení, smutek, mučení během svého života s tak velikou vytrvalostí a mírností jako nikdo další, jak předpověděl prorok Izaiáš, že „*neotvíral ústa jako beránek, jenž se dává odvádět na jatka*“ (Iz 53,7; srov. Mt 26,62–63). A svatý Petr říká, že když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil a vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. (srov. 1 Petr 2,22–23) Ve svém utrpení se pak za všechny modlil ke svému

Otci. (srov. Lk 23,34) Pokud tyto příklady budeš rozvažovat, všechno tvé utrpení, protivenství a pronásledování začnou být velmi malé a snadné k překonání, a tím budeš posílen, abys všechno trpělivě zdoval.

V tomto případě můžeš použít také další opatření, a to takové, že si uvědomíš všechny milosti, které obdržíš skrze tato pokušení a protivenství, jež na tebe doléhají. Tato úvaha, jak dokládá sv. Řehoř, zmírňuje utrpení i bolest. Uvědom si tedy, že jako je zkoušeno zlato ohněm (srov. 1 Petr 1,6–7; Mdr 3,6; Př 17,3), tak bude i tvá duše zkoušena ohněm utrpení. A že všemohoucí Bůh je na tebe seslal jako milující Otec a tímto protřibéním tě jako svého syna napravuje (srov. Žid 12,5–11; Př 3), neboť pokud bys neměl tuto výchovu s jeho svatým prutem nápravy, nezasloužil by sis být nazván jeho synem. Dále uvaž, že kameny, které budou položeny v nebeském Jeruzalémě, musí být nejdříve zde vytesány v potu tváře (srov. 1 Král 6,7) s bolestí a námahou a že v nebi již nebude žádný hluk tesání, rozuměj těžkostí, bédování, námahy ani pokušení, ale již nekončící radost a blaženost. Proto věř, že pokud následuješ v tomto životě Krista, jak říká sv. Pavel, v jeho utrpení a protivenství, budeš ho ve věčném životě následovat v jeho blaženosti a slávě. (srov. Řím 8,12–17) A pokud trpíš s ním v tomto životě, budeš pak s ním vládnout navěky na věčnosti. Tedy, budeš-li krátce snášet utrpení (neboť utrpení v tomto světě jsou jen nakrátko a malá), budeš se pak v nebi radovat ve slávě, jak nám říká sv. Petr (srov. 1 Petr 4,12–19).

Pokud tedy zvážíš všechny tyto věci tak dobře, jako je zvážili svatí před tebou, budeš nejenom trpělivě snášet svá přítomná utrpení, ale budeš také upřímně děkovat Pánu, který je ve své lásce na tebe sesílá ke tvému prospěchu, aby rozmnožil korunu tvé slávy (srov. Jak 1,12; 2 Tim 2,3–13; 4,7–8), neboť je nemožné obdržet odměnu bez bolesti a námahy. A samozřejmě důvodem je, že křesťan jako dobrý voják má následovat svého generála Krista v jeho stopách a chodit stejnou cestou, kterou šel on, a tak vstoupit i do jeho slávy.

Opatření proti hříchu a pokušení závisti (Kapitola 25)

Nyní zbývá popsat ti několik opatření proti pokušení závisti či zášti, s níž nás chce ďábel napadnout. Neboť jak Písmo svaté říká: „*To ďáblou závistí vstoupila do světa smrt.*“ (Mdr 2,24; srov. Gn 3) Proto Židé hledali, jak vydají Pána na smrt (srov. Mt 26,3–5; 27,1–2), a skrze tuto neřest bylo na světě spácháno již nesčetně vražd a dalších bezbožných činů (srov. Gn 4,3–16; Mdr 14; Job 5,1–6; Jak 3,10). Kvůli ní byl také Jakub odloučen od svého syna Josefa (srov. Gn 37). A proto bys měl se vši pozorností zabránit, aby tato jedovatá zmije nikdy nezačala růst ve tvé duši, ale abys ji při prvním náznaku ihned zabil a vyhodil ven a použil přitom tyto rady a tato doporučení, která nyní následují.

Nejdříve uvaž, že tento hřích závisti nebo zášti je, dle sv. Augustina, smutek a bolest kvůli štěstí druhého a že více zraňuje než ostatní hříchy. Neboť ačkoliv ty další zraňují nejvíce duši, tento ohavný hřích zraňuje nejen duši, ale také tělo. Tedy svírá srdce, znehybňuje tělo, mění tvář. Stručně vzato, přepadává celého člověka, jako by se stal červem, který požívá sám sebe. Tímto se závistivý člověk sám dostává do horšího stavu, než jsou ti, kterým závidí, že jsou šťastni.

Za druhé, zvaž, že odoláváním této neplodné neřesti a setrváváním v Boží milosti jsi účasten všech těch dobrých věcí, které ostatní vlastní, neboť z lásky k bližnímu se těšíš z toho, že ostatní se mají a žijí dobře, aniž bys z toho smutněl anebo jim to záviděl. Neboť pokud se takto z lásky k bližnímu raduješ, jejich štěstí je i tvým štěstím, avšak pokud jsi z toho mrzutý, ty ztrácíš svůj podíl, zatímco oni zůstávají ve svém štěstí.

Za třetí, cokoliv pomáhá proti pýše, pomáhá také proti závisti, jelikož ta z ní vychází, neboť nakolik je pyšný člověk netrpělivý, že někdo může být lepší než on sám, zároveň také závidí tomu, u kterého vidí, že je opravdu lepší a šťastnější. Snaž se tedy vytrhnout tento jedovatý kořen ze svého srdce a neupínej svou

lásku na dočasné věci tohoto světa, které jsou tak pomíjející, nadbytečné a nedokonalé a které vlastní zároveň tvůj bližní, zatímco ty se bez nich musíš obejít a být častokrát bez nich. Pokud naopak zaměříš svou mysl na duchovní a nebeské věci, nikdo tě o ně nemůže připravit ani oloupit. Ano, podívej, kolik takových lidí se raduje z toho, co ty sám vlastníš, a čím více se zaměřuješ na duchovní poklady, tím více roste i jejich štěstí. Tím se natolik vzdálíš od závidění komukoliv, že si budeš přát, aby každý obdržel to, co máš i ty, neboť sám víš, že tímto se tvá radost sama o něco rozroste.

Za čtvrté, závidíš-li svým bližním, že jsou stejně důležití anebo ještě důležitější než ty sám, zvaž, že tím ztrácíš to, po čem sám toužíš: neboť tímto ponižuješ sám sebe a dáváš ostatním příležitost, aby tebou opovrhovali, protože u tebe vidí tuto pokaženou přirozenost, kterou ses jim projevil. Naproti tomu však, budeš-li sám sebe ovládat a těšit se z blaha druhých jako ze svého vlastního, pak poroste tvá vážnost i uznání u druhých, neboť každý dobrý člověk oceňuje projev této lásky k bližním, protože tím vydáváš světu také dobrý příklad. Milosti Boží se také u tebe rozmnoží, protože Bůh ti dá buď takové věci a milosti, z kterých se raduješ, že je mají tvoji bližní, anebo alespoň tě moudře odmění za tvou lásku k nim. A proto také sv. Jan Zlatoústý říká, že ctnost lásky koná velké zázraky, nikomu neubližuje a dává vše: neboť nakolik se radujeme z blaha a štěstí druhých, jejich štěstí se stává naším a tím můžeme dostat vše to, co mají druzí. (srov. Chris. hom. 51 ad pop. Antioch. Tom. 5)

Za páté, aby sis závist podmanil a zvíťazil nad touto neřestí, velmi také pomáhá rozmnožovat a praktikovat lásku k bližním: tedy například myslet na to, že co do těla jsme všichni bratry a máme stejné předky Adama a Evu, a co do duše že je všechny stvořil jediný Bůh a duše vykoupil jediný Spasitel. Máme také všichni jednu svatou matku katolickou církev, stejnou víru, stejné svátosti a všichni doufáme ve stejnou naději a ve věčném životě bude blaženost ostatních radostí i pro druhé. A protože to je mnoho důvodů pro jednotu a lásku, závist by neměla vypučet; neměl by být ani smutek kvůli majetku druhých a raději bychom

měli sdílet radost z toho, co druzí mají a podnikají, a plakat, když utrpí ztrátu a škodu, jako by se to stalo nám, a měli bychom žít to, co napsal sv. Pavel: radovat se s radujícími a plakat s plačícími. (srov. Řím 12,15) Pokud ti však tato úvaha nepostačí k tomu, abys považoval to,

*Matyáš Bernard Braun (1684–1738):
Závist*

co mají druzí, za své, a stále je tvůj bližní v tvých očích cizincem, zvláště když ti neučinil žádné dobro a naopak ti uškodil, pamatuj, jak ty sám jsi byl cizincem a ještě více nevhodným, avšak Kristus ti přesto daroval tolik milostí, kterými ti také nahradí to, čím druzí uškodili tobě. Neboť on nepotřebuje tvé dobro, ale chce, abys je projevoval druhým (srov. Ž 15 a 50; 1 Mak 14,1–15), přestože oni jsou pro tebe neznámými a nevýznamnými osobami, neboť cokoliv jste jednomu z maličkých učinili, Pán přijímá, jako bys učinil jemu. (srov. Mt 10,40–42; 25,40; Mk 9,41)

Za šesté, zvaž, že přirozenost této neřesti závisti, která je vlastní všem lidem, by tě přinejmenším měla pohnout k tomu, aby ses naučil činit druhým to, co bys učinil sám sobě. (srov. Tob 4,15; Mt 7,12; Lk 6,31) Proto tedy, jako ty ne-

chceš, aby ti druzí záviděli tvůj majetek, tak bys neměl být uražen tím, co mají oni, neboť v opačném případě budeš jako nerozumné zvíře, a můžeme říci, jako závistivý člověk, který ztratil svůj rozum i vlastní úsudek, který nepoužil k dobru, ale místo toho uškodil těm, které nenávidí. Takto čteme o králi, který chtěl dokázat zkaženost dvou osob, z níž jedna byla závistivá a druhá lakomá. Zavolal si je k sobě a učinil jim nabídku, že ho mohou požádat o cokoliv, což jim bude dáno za předpokladu, že ten druhý dostane dvojnásobek toho, co žádal ten první. A obě osoby se dostaly do hádky, kdo začne, neboť ten druhý chtěl dostat dvojnásobek. Král byl tedy nucen rozhodnout, že závistivý člověk promluví jako první, a ten požádal, aby bylo vyloupeno jeho jedno oko – s tím úmyslem, aby tomu druhému byly vyloupeny oči obě. Rozhodl se tedy raději k tomu, aby utrpěl škodu a neobdržel nic dobrého, aby ten druhý, kterému záviděl, utrpěl škodu dvojnásobnou. A tento příběh, je-li pravdivý, jasně ukazuje, jakou slepotu přináší tato neřest člověku, který dopustí, aby jej ovládla.

A poslední opatření, které ti nyní napíši (pokud jsi pokoušen touto neřestí), je neustále se nutit k modlitbě za toho, kterému závidíš (srov. Mt 5,44; Lk 6,28; 23,34; Sk 7,60), a zároveň o něm mluvit dobře před ostatními a také hledat příležitost, abys mu prokázal skutek milosrdenství, přestože bys to učinil s odpořem a bylo by ti to proti srsti. Tímto však zvíťazíš sám nad sebou a podřídíš svou vůli Bohu, který ti daruje milost bližního milovat, a tím již budeš dokonale zbaven této nevhodné neřesti a následně budeš milovat nejen jeho, ale také všechny své nepřátele.

Zdroj: <https://archive.org/details/TheExerciseOfAChristianLife/page/n101>

Z knihy The exercise of a christian life. (Sepsáno italsky otcem Gasparem Loartem z Tovaryšstva Ježíšova a v roce 1579 nově přeloženo do angličtiny a rozšířeno o více zbožných cvičení a modliteb než bylo v prvním vydání. Str. 238–253.)

*Přeložila -hš-
(Redakčně upraveno)*

Ave maris stella - Bud' zdráva, hvězdo mořská

„Měli silný protivítr...“

„Zdravas, hvězdo moří, živitelko Boží, ustavičná Panno, šťastná nebes bráno!“

Tak zní první slova oblíbené hymny sv. Brigity Švédské „Ave maris stella“. Panna Maria světici doporučovala, aby ji denně zpívala, aby unikla zlosynům, kteří usilovali o její život. „Budou tě ochraňovat přede vším nebezpečím,“ slíbila jí Madona. Tak se stal tento velmi starý gregoriánský⁽¹⁾ hymnus denní modlitbou v řádu, který svatá Brigita Švédská založila.

Tajemné zjevení popisuje Marii jako ženu korunovanou dvanácti hvězdami, které jí udělil její Syn, Král všehomíra. (srov. Zj 12,1) Oba se měli stát kořistí svého strašného odpůrce, draka:

„Drak se postavil před rodící Ženu a chystal se pohltnout její dítě, jakmile se narodí.“ (Zj 12,4)

Ve strašném boji, který vede satan proti Bohu a jeho blízkým, bude třetina svatých - „hvězd na nebi“, andělů a lidí, smetena, neodolají jeho útokům a budou ho následovat v jeho odpadu.

„Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe.“ (Zj 12,4) I když je ďábel už poražen krví Beránka a Paní má svoji nohu na jeho pyšné hlavě, pokračuje nezmenšenou mírou ve svém boji, „chvěje se hněvem, věda, že jeho dny jsou sečteny“ (Zj 12,12).

Nestačilo mu klamat, uvádět do pokušení a žalovat, nýbrž „had vychrlil za Ženu ze své tlamy jakoby veletok vody, aby ji strhl do svých vln“ (Zj 12,15).

Tady se vynořuje obraz vody, který obohacuje svojí silnou symbolikou. Hledisko, které nás dnes zvláště zajímá, je širé moře, které představuje naši pozemskou cestu, vyhnanství, které je rozhodující pro vstup do nebeského království. My všichni, kteří otevíráme nebo zavíráme oči před pravdou, jsme na jeho vlnách, které jsou rozbourené strašným chrlením zlého nepřítele. A my všichni, ať s tím souhlasíme nebo ne, plujeme vstříc tomu přístavu, tomu velkému okamžiku našeho přechodu smrtí, ale nachází-

me se přitom na velmi různých člunech. Někteří se rozhodnou na základě svého duchovního života pro osamocený přechod. Jiní se plaví na jachtách nebo člunech s motory na palubě, protože jsou přitahováni bohatstvím, slávou nebo mocí a výkonem, aniž by si přitom pomysleli, že jejich luxusní čluny nejsou vybaveny do bouře a že ztroskotají na prvním útesu.

My upřímní katolíci jsme nastoupili dnem svého křtu a milostí Ducha Svatého na palubu nesrovnatelného „člunu“: byli jsme přijati do církve. Naším úkolem je nesestoupit z paluby, abychom byli vedeni našim Spasitelem bez rizika po cestě spásy.

Od nejstarších časů křesťanství se církev označuje jako lodička vedená pod vedením Krista, našeho jediného kapitána, který nás vede nevypočitatelným oceánem. Střecha člunu církve představuje obrácený trup lodi, jenž staví věřící prostřed „mystického člunu“, který plu-

je do ráje. Kříž, znamení spásy a naděje křesťanů, je kotvou, která nás pevně drží ve spojení s vírou a spojuje zemi s nebem. (srov. Žid 6,19)

Vzpomeňme si na příhodu, když se učedníci dostali se svým člunem do silné mořské bouře a budili v panice Ježíše, který s klidnou duší spal na zádi lodi: „Zachraň nás, Pane, hyneme!“ Říká jim: »Proč se bojíte, malověrní?« Pak vstal, pohrozil větrům a moři, a rozhostil se velký klid.“ (Mt 8,25-26; srov. Mk 4,35-41; Lk 8,22-25)

Bohu se líbí tato symbolika, a proto si ji zvolil, aby sv. Janu Boskovi (1815-1888) oznámil prorocství, z něhož vyplývá, jak mocná je Eucharistie a útočiště u Panny Marie⁽²⁾:

„Viděl jsem velkou námořní bitvu: Člun Petrův pod vedením papeže a provázen ozbrojeným průvodem malých člunů se musel bránit proti útoku nepřátelské flotily. Měli silný protivítr, a tak se zdálo, že rozbourené moře pomáhá útočnickům.

Uprostřed širého moře jsem viděl dva velmi vysoké sloupy: na prvním byla velmi velká Hostie - Eucharistie - a na druhém (nižším) socha Immaculaty s nápisem »Auxilium Christianorum« (Pomocnice křesťanů). Člun papežův neměl žádnou lidskou možnost obrany. (...) Bitva byla stále prudší (...)

Papež byl zabit, ale jeho nástupci se podařilo upevnit se řetězy s člunem u obou sloupů, což jeho lidem zajistilo vítězství, protože od obou sloupů vycházel takový vítr, který chránil člun, a všechna poškození člunu opravil.“

Toto zjevení, které se soustřeďuje na Svatého otce, nástupce Petrova, oznamuje těžká pronásledování církve a ukazuje na dva prostředky, které nám dává nebe, abychom mohli uniknout nejhorším nepřítelům.

Tím vyzvedá Bůh rozhodující úlohu Panny Marie. Ke třikrát zářivému slunci Eucharistie „přidružil

Obraz malíře Xaviera Le Marois

Týden modliteb za povolání

Od pondělí 6. května do neděle 12. května 2019 proběhne již tradiční **Týden za povolání**. V komunitách zasvěceného života, v kněžských seminářích, ve farních společenstvích, ale i jako jednotlivci se modlíme zvláštním způsobem za duchovní povolání. Vrcholem tohoto týdne intenzivních modliteb je 4. neděle velikonoční – neděle Dobrého pastýře, kdy si katolická církev po celém světě připomene již 56. Světový den modliteb za povolání.

Zapojme úmysl tohoto týdne jako přednostní do svých modliteb, zvláště víme-li, že Ježíšem založená církev je těžce zkoušena, a to ve své podstatě. Jistě, Ježíš svoji církev nikdy neopustí, jak slíbil, ale na modlitbách nás, věřících a členů této církve záleží, kolik nových duchovních povolání přibude a do jaké míry ob stojí ve zkouškách všichni jednotlivci, ať už na místě těch, kdo se vydávají na cestu za Božím hlasem, anebo na místě těch, kdo nesou hierarchickou zodpovědnost za katolickou církev. Nezbavujme se svého dílu zodpovědnosti a modleme se!

-red-

nádhernou hvězdu, která vychází nad nesmírnými dálkami moře. Ona září svými zásluhami a osvěcuje svým příkladem.“⁽³⁾ Je to Neposkvrněná Panna Maria, která vede křesťany ke slávě zmrtvýchvstání – podobně jako hvězda, která vede námořníky nejtmaší nocí. Každý stín prchá před jejím zázračným leskem. Na žádné pokušení, žádný smrtelný hřích, žádné palčivé pochybnosti, žádný zmatek by nemohl být ideálnější lék.

Svatý Bernard prokazuje čest Marii, hvězdě mořské. Bůh vložil do Marie plnost všeho dobrého, abychom věděli, že všechna naděje, všechna milost, všechna spása z ní přetéká na nás.

„Co by nám zůstalo, kdyby byla Maria, tato hvězda mořská, odstraněna z nesmírného oceánu, co by zůstalo kromě všudypřítomné tmy, kromě stínu smrti, kromě neproniknutelné temnoty?“⁽⁴⁾

Mariina absolutní čistota ji činí dokonalým zrcadlem věčného lesku. Všechno dobro je nám poskytováno jejím prostřednictvím, protože je jejím úkolem, aby mírnila svoji mateřskou něžností světlo Nejsvětější Trojice, které by nikdo nemohl snést.

„Maria, hvězda mořská, dnes vzešla. Matko Boží, ty božské souhvězdí, osvěj černé záplavy tohoto světa.“⁽⁵⁾

I když v nás může božská všemohoucnost někdy vzbuzovat „strach a třesení“ (srov. Ž 2,11; Ž 119,120; Flp 2,12; 2 Kor 7,5), když nás její spravedlnost uvádí do strachu, kdo by se bál jemného trpytu hvězdy? Maria, která je tak nekonečně něžná, nám dává důvěru, uklidnění, jistotu. Ona je současně naslouchající a utěšující maminka a osvětlená Královna, naplněná Duchem Svatým, a šlape na draka, který nám strojí úklady! Je povýšena až k Božimu trůnu a zůstává jako hvězda, kterou nemůže nic pošpinit. Na obloze nedosažitelná... pro satanskou špínu. Jako dárkyně moudrosti svého Ženicha osvěcuje naši slabou inteligenci poznáním hlubokého významu Božího slova. Se stejnou trpělivostí a všeobjímající láskou nás poučuje navzdory naší nedostatečné připravenosti, naší roztržitosti a časté nevěrnosti. Nikdy se při své práci nenechá odradit naší žádostivostí, aby nás vyvedla z naší vnitřní bíd.

„Námořníci, kteří se ocitnou na rozbouřeném moři, touží, aby se dostali do

klidného přístavu, a využívají přitom Bohem stvořená souhvězdí. A když má někdo strach, že v tomto nečasu zahyne se svým tělem a duší, pak ať zamíří svůj pohled k této hvězdě a nepochybuje, že se z nebezpečí vysvobodí – Mariinými zásluhami a její milostí.“

V noci pozemského života, v němž nám zůstává skryta skutečnost nebes, je tu Maria. Ona nám ukazuje směr ke svému Synu, dokud nenastanou červánky nikdy nekončícího dne. Po jejich diamantových jiskrách vychází slunce spravedlnosti. Proto bývá Matka Boží nazývána také „jitřenkou“. Když si člověk uchová tuto hvězdu v pohledu, bude uveden přirozeným způsobem k pozorování nebes. Potom může, povznesen žádostí po sjednocení s Marií, zcela krásnou, bez námahy zapomenout na marnivost tohoto světa, které jsou pro jeho duši velkým břemenem a ohrožují jeho duchovní povolání.

Dejme se Marii strhnout k jistotě, že nás povede k Ježíši, s nímž je jedno srdce a jedna duše. Tam, kde je Maria, je také Ježíš, který se nikdy neodděluje od své Matky!

„Ukaž nám, žes Matka, prosba tvá je sladká sluchu Syna tvého, pro nás zrozněného. [...] Dopřej nám žít čistě, ať kráčíme jistě k tobě, do tvé říše patřit na Ježíše.“⁽⁶⁾

Tak jako vedla hvězda pastýře cestou k jesličkám, tak nás Maria, hvězda mořská, nenechá zbloudit na cestách našeho pozemského putování. My, ztroskotanci

hříchu, ji nikdy neztratíme z očí a budeme naslouchat jejím radám s největší pozorností! Ony jsou nebeskými polibky na rány naší bolavé duše.

Děkujme Bohu, že nám daroval svoji vlastní Matku, (srov. Jan 19,26-27) takovou milující Matku, která se neštítí nejhroššího malomocenství svých dětí, ale naopak je jim ještě více motivována, aby zesílila svoji péči, aby své děti od toho osvobodila a přivedla je svatě a krásně ke svému božskému Synu.

„Když se zvedne vítr pokušení, když se na tvé cestě vynoří útesy trápení, pak pohlédni na hvězdu, volej k Marii.“

„Když ji budeš následovat, s jistotou nesejdeš z cesty a nebudeš si zoufat. Když ji poprosíš o radu, nebudeš se mýlit. Když tě podepře, neupadneš. Když tě ochrání, nebudeš se ničeho bát. Když tě povede, neunavíš se. Když ti bude nakloněna, dosáhneš svého cíle.“ (sv. Bernard)

*Z Maria heute 6/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Původ je neznámý, snad ze 6. století.
- ⁽²⁾ Zjevení nazývané také „Trojnásobná běloba“: Eucharistie, Panna Maria a papež.
- ⁽³⁾ Sv. Bernard, *Kázání o akvaduktu*.
- ⁽⁴⁾ *Tamtéž*.
- ⁽⁵⁾ Výňatek z básně Fulberta z Chartres okolo roku 1000.
- ⁽⁶⁾ Výňatek z konce chvalo zpěvu *Ave maris stella*.

Církev a skandál zneužívání (1)

Poznámky emeritního papeže Benedikta XVI. z 11. dubna 2019

Ve dnech 21. až 24. února 2019 se na pozvání papeže Františka sešli ve Vatikánu předsedové biskupských konferencí celého světa, aby společně uvažovali o krizi víry a církve, vzniklé po rozšíření otřesných zpráv o deliktech, spáchaných členy duchovenstva na nezletilých. Rozsah a závažnost informací o těchto činech hluboce otřásly kněžími i laiky, což u některých z nich vedlo i k tomu, že zapochybovali o víře církve jako takové. Bylo třeba dát mocný signál a znovu se pokusit dodat důvěryhodnost církvi, která je světlem národů a silnou pomocí v zápase proti rozkladným mocnostem.

Poněvadž ve chvíli, kdy tato krize veřejně propukla a postupně se šířila, jsem měl v církvi odpovědnost jako pastýř, a přestože ji už nyní přímo nenesu, neboť jsem emeritní, nemohl jsem si nepoložit otázku, zda bych k této obnově nemohl nějak přispět jakousi retrospektivou. A tak jsem v době mezi zprávou o svolání schůzky předsedů biskupských konferencí a jejím vlastním konáním sesbíral několik poznámek poskytujících indikace, které by v této nesnadné chvíli mohly být užitečné.

Po konzultaci se státním sekretářem, kardinálem Pietrem Parolinem, i se Svatým otcem samotným, jsem se takto pojatý text rozhodl zveřejnit na stránkách měsíčníku *Klerusblatt*.

Moje práce se dělí na tři části. V první se pokouším velmi stručně naznačit obecný sociální kontext této otázky, bez něhož je tento problém nesrozumitelný. Snažím se ukázat, že v 60. letech došlo k nevídanému procesu, který v dějinách co do svého rozsahu takřka nemá obdobu. Lze tvrdit, že během dvaceti let, od roku 1960 do roku 1980, došlo ke kompletnímu zhroucení do té doby platných měřítek na téma sexuality. Důsledkem toho byla určitá absence norem, o jejíž překlenutí se nyní usiluje. V druhém bodě se pokusím naznačit důsledky, které měla tato situace pro formaci a život kněží. A nakonec, ve třetí části, podám pár hledisek na adekvátní odpověď církve.

I. Proces zahájený v 60. letech a morální teologie

1. Věci se daly do pohybu po státně nařízeném a podporovaném seznamování dětí a mládeže s podstatou sexuality. V Německu tehdejší ministryně zdravotnictví, Kate Strobellová, nechala vyrobit film, který za účelem podání informací zobrazil všechno, co až do té doby nebylo možno zveřejňovat, včetně pohlavního styku. Zprvu byla záměrem jen informovanost mládeže, ale brzy se z toho takřka samozřejmě stala všeobecná záležitost. Podobné účinky měl také tzv. „Sexkofler“ (kufřík sexu), program vzniklý z iniciativy rakouské vlády. Filmy se sexuální a pornografickou tematikou se staly realitou do té míry, že byly promítány i na nádražích. Pamatuji si jako dnes, jak jsem při jedné procházce v Řeznu, spatřil před velkým kinem zástup lidí, jaký byl k vidění jen za války, kdy se čekalo na nějakou mimořádnou dodávku zboží. V paměti mi také utkvělo, jak jsem na Velký pátek roku 1970 přijel do města a spatřil všude vylepené plakáty velkého formátu, na nichž byly vyfoceny dvě zcela obnažené osoby v těsném objetí.

Mezi svobodami, za které bojovala Revoluce roku 1968, byla také naprostá sexuální volnost, která již netolerovala žádnou normu. Sklon k násilí, jenž byl pro tyto roky charakteristický, se úzce pojil s tímto duchovním kolapsem. V letadlech se filmy se sexuálními scénami přestaly promítat, poněvadž mezi pasažéry občas docházelo k násilnostem. A poněvadž excesy v oblékání vyvolávaly agresivitu, byla ve školách snaha zavádět školní uniformy na podporu studijního klimatu.

K fyziognomii Revoluce roku 1968 patří také fakt, že pedofilie byla diagnostikována jako přípustná a vhodná. Přinejmenším pro mládež v církvi, ale nejen pro ni, to byla po mnoha stránkách velmi těžká doba. Vždycky jsem si kladl otázku, jak se za takové situace budou mladí moci vydat cestou kněžství a přijmout ho se všemi důsledky. Rozsáhlý úpadek povolání ke kněžství v oněch letech a enormní po-

čet odchodů z duchovenského stavu byl důsledkem všech těchto procesů.

2. Nezávisle na tomto vývoji došlo ve stejné periodě ke kolapsu katolické morální teologie, takže se církev vůči těmto sociálním procesům stala bezbrannou. Pokusím se velmi stručně naznačit průběh této dynamiky. Až do Druhého vatikánského koncilu měla katolická morální teologie přirozeněprávní základy, přičemž Písmo svaté bylo zmiňováno pouze jako pozadí či podpora. V boji, který zahájil Koncil, za nové porozumění Zjevení, bylo přirozeněprávní hledisko téměř úplně opuštěno, a požadovala se taková morální teologie, která by byla zcela založena na Bibli. Pamatuji se, jak jezuitská fakulta ve Frankfurtu pověřila jednoho velmi nadaného mladého otce (Bruno Schüller), aby vypracoval morálku zcela založenou na Písmu. Krásná disertace otce Schüllera podává první krok k jejímu zpracování. Následně byl otec Schüller poslán do Spojených států amerických, aby ve studiu pokračoval, ale vrátil se s přesvědčením, že systematickou morálku postavenou pouze na Bibli vypracovat nelze. Pokusil se potom podat morální teologii pragmatičtějšíм způsobem, avšak na krizi morálky tím odpovědět nedokázal.

Nakonec se široce ujala teze, podle níž morálka musí být formována pouze na základě účelů lidského jednání. Staré rčení „úcel světí prostředky“ se nepoužívalo v tak hrubé formě, avšak koncepce, kterou vyjadřovalo, se stala zásadou. Proto nemohlo existovat nic absolutně dobrého a tím méně pak něco vždycky špatného. Platné bylo pouze relativní hodnocení. Neexistovalo už dobro, nýbrž pouze to, co v dané chvíli a podle okolností bylo relativně lepší.

Koncem 80. a 90. let nabyla krize základy a prezentace katolické morálky dramatických forem. Dne 5. ledna 1989 byla publikována tzv. „Kolinská deklarace“ podepsaná 15 katolickými profesory teologie, kteří se soustředili na několik kritických míst vztahu mezi biskupským učitelským úřadem a posláním teologie. Tento text, který zpočátku nepřekračoval hranici obvyklých námitek, se začal velice rychle šířit, ba transformovat na protest proti

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

církevnímu magisteriu a viditelně i slyšitelně po celém světě shromažďoval potenciál opozice proti magisteriálním textům Jana Pavla II. (srov. D. Mieth, *Kölner Erklärung*, LThK, VI3,196).

Papež Jan Pavel II., který velmi dobře znal situaci morální teologie a pozorně ji sledoval, rozhodl o přípravě encykliky, která by mohla tyto věci uvést na pravou míru. Byla publikována pod titulem *Veritatis splendor* 6. srpna 1993 a vzbudila prudce odmítavé reakce morálních teologů. A ještě před tím *Katechismus katolické církve* podal systematicky a přesvědčivě morálku, které učí církev.

Nemohu nezmínit, že Franz Böckle, jeden z hlavních morálních teologů německého jazyka, který po svém jmenování emeritním profesorem odešel do ústraní ve svojí švýcarské vlasti, řekl na adresu možných tvrzení *Veritatis splendor*, že kdyby tato encyklika měla prohlásit, že existují skutky, které jsou za každých okolností zlé, pozvedl by proti tomu vši silou svůj hlas. Dobrý Bůh jej ušetřil realizace tohoto úmyslu. Böckle zemřel 8. července 1991. Encyklika byla publikována 6. srpna 1993 a skutečně obsahovala tvrzení, že existují skutky, které nikdy nemohou být dobré. Papež si byl tehdy plně vědom tíže tohoto rozhodnutí a právě tuto část svého textu ještě jednou konzultoval s odborníky nejvyššího stupně, kteří se na redakci encykliky přímo nepodíleli. Nemohla a nesměla být žádná pochybnost o tom, že morálka založená na „zvažování dober“ musí respektovat tuto poslední mez. Existují dobra, jimiž nelze disponovat. Jsou hodnoty, které není nikdy dovoleno obětovat ve jménu ještě vyšší hodnoty a které stojí nad zachovou fyzického života. Bůh je víc než fyzické přežití. Život získaný za cenu zřeknutí se Boha, život založený na nejzazší lži není životem. Mučednictví je základní kategorií křesťanské existence, a to, že v teorii, kterou zastával Böckle a mnozí další, už není morálně nutná, svědčí o tom, že tady jde o samotnou podstatu křesťanství.

V morální teologii se mezitím stala naléhavou jiná otázka: široce se ujala teze, podle níž má církevní magisterium poslední a definitivní (neomylnou) kompetenci pouze ve věcech víry, zatímco morální otázky se předmětem jeho neomylných rozhodnutí stát nemohou. Na této tezi je zajisté něco správného, co si zasluhuje další disku-

Evangelium - Jan 21,1-19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiádského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdem s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hoďte síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty - byl totiž oblečen jen nalahko - a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí - nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam zhařelé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých

ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tyto?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

si a prohloubení. Nicméně existuje určitě *morální minimum*, které se neoddelitelně pojí k základnímu rozhodnutí víry a musí se chránit, nemá-li se víra redukovat na teorii, a naopak uznávat, že víra předchází konkrétní život. Z toho všeho plyne, jak radikálně byla zpochybněna autorita církve na poli morálky. Kdo tady upírá církvi nejzazší věroučnou kompetenci, nutí ji mlčet právě tam, kde je v sázce rozdíl mezi pravdou a lží.

Nezávisle na této otázce se v některých oblastech morální teologie ujala teze, že církev nemá, ani nemůže mít svoji vlastní morálku. Tato teze říká, že každé morální tvrzení má svůj ekvivalent také v jiných náboženstvích, a neexistuje tudíž žádné křesťanské *proprium*. Na otázku po *propriu* biblické morálky však nelze odpovědět tím, že pro každé jednotlivé tvrzení existuje nějaký ekvivalent v jiných náboženstvích. Biblická morálka jako taková je naopak nová a jiná než ostatní. Svéráz morálního učení Písma svatého je v posledku zakotven

v Božím obrazu, ve víře v jediného Boha, který se zjevil v Ježíši Kristu a žil lidským životem. Desatero je aplikací biblické víry v Boha na lidský život. Boží obraz a morálka jdou ruku v ruce a představují tak specifickou novost křesťanského postoje ke světu a k lidskému životu. Ostatně již od počátku bylo křesťanství označováno slovem *hodos*. Víra je cesta, způsob života. Ve starověké církvi byl z důvodu zkažené kultury ustanoven katechumenát jako existenciální prostor, kde byla specifická a novost křesťanského způsobu života předávána a také chráněna vzhledem k tomu obecně panujícím. Domnívám se, že i dnes je zapotřebí něčeho podobného jako společenství katechumenů, aby se křesťanský život mohl rozvinout ve svoji specifčnosti.

(Pokračování)

Z italského znění zveřejněného v deníku „Corriere della Sera“ přeložil Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikan

Kardinál Sarah: Hlavním problémem dnešní církve je strach

Církev není majetkem pseudoreformátorů. Nemohou ji tedy měnit, protože jim nepatří – řekl kardinál Robert Sarah v rozhovoru pro francouzskou agenturu *I. Media*. Prefekt vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v něm odpovídá mimo jiné kritikům svého posledního knižního rozhovoru. Někteří totiž tvrdí, že obraz církve, jaký v něm představuje, je příliš pesimistický.

Kardinál Sarah připomíná, že již kardinál Joseph Ratzinger před svým zvolením na Petrův stolec tvrdil, že církev prochází nejzávažnější krizí ve svých dějinách. Dnešní situace je ještě horší. Na adresu kardinálů, biskupů a kněží se snažejí obvinění, o nichž jsme dříve neslyšali. Někteří se dokonce dostali do vězení. K tomu přistupuje krize křesťanské civilizace. V odpovědích na dotazy francouzské agentury se kardinál Sarah vyjadřuje také konkrétně k situaci ve Francii, která se podle jeho mínění zřekla svých křesťanských kořenů, schvaluje zákony v rozporu s Božím právem i s přirozeností. Poukazuje také na

nepochopitelné paradoxy: všichni usilují o zrušení trestu smrti, a přitom zabijení nenarozených je legální; bojuje se proti mrzačení genitálií, a přitom se legalizuje mrzačení lidí, kteří chtějí změnit pohlaví. Jsou to ďábelské rozpory – dodává africký kardinál.

Tragická jsou podle jeho slov také vnitřní rozdělení v církvi, plynoucí ze situace, v níž si každý myslí po svém. Jak zdůrazňuje, katolíci si mají v současné situaci brát příklad z apoštolů, když je potkala bouře na jezeře. Na jedné straně musejí udržovat kurz, trvat na nezměněném učení církve a zároveň volat k Ježíši o záchranu. Věrnost učení a horlivá modlitba jsou podle kardinála Saraha způsobem, jak vyjít z aktuálních bouří.

Kardinál Sarah přiznává, že dnešní situace do značné míry vyplývá z krize identity biskupů samých. Kdo ochrání ovce, pokud se pastýřů zmocňuje strach a prchají před vlky? – ptá se prefekt vatikánské kongregace. Právě strach je podle jeho mínění hlavní slabostí současné církve.

Někteří biskupové se bojí kritiky, protože se příliš soustředí na sebe, stali se velmi opatrnými, vyhýbají se jasným formulacím, aby se nemuseli vypořádávat s opo- nenty nebo s mučednictvím. Přitom je zapotřebí znovu objevit Boha, soustředit se na něj a svěřit se jeho milosti. Když totiž jsme s ním, ničeho se bát nemusíme – ujišťuje kardinál Sarah.

Jako syn afrických animistů a mnohaletý sekretář Kongregace pro evangelizaci národů s rozhodností zdůrazňuje, že hlásání evangelia vyznavačům jiných náboženství není proselytismus, nýbrž plnění úkolu, který církev dostala od Ježíše. Proselytismus znamená nucení někoho k přijetí víry a – jak zdůraznil – s tímto postojem se nikdy u žádného katolického misionáře nesetkal. Evangelizovat musíme všechny lidi, hlásat Ježíše Krista, protože je jedinou cestou ke spáse, zdůraznil kardinál Sarah.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
8. 4. 2019*

Velikonoce – modlitba k Otci ve zkoušce

– dokončení promluvy papeže Františka ze str. 2

všechno, co žijeme, konáme s láskou, protože ta jediná dává život světu. Tato sláva je zajisté opakem té světské, která nastává, jsme-li obdivováni, chváleni a velebeni, zkrátka když jsem já středem pozornosti. Boží sláva je však paradoxní: bez aplausů, bez publika. Středem nejsem já, nýbrž druhý. O Velikonocích vskutku vidíme, že Otec oslavuje Syna, když Syn oslavuje Otce. Nikdo neoslavuje sám sebe. Můžeme se dnes ptát: „Pro jakou slávu žiji? Pro svoji, nebo pro tu Boží? Přejí si jenom dostávat od druhých, anebo také dávat druhým?“

Po poslední večeři odchází Ježíš do Getsemanské zahrady, i tady se modlí k Otci. Zatímco učedníci nevydrží bdít a Jidáš přichází s vojáky, Ježíš začíná pociťovat „hrůzu a úzkost“. Zakouší úzkost z toho, co jej čeká: zrada, pohrdání, utrpení a ztroskotání. Je „smutný“, a tam, v této propasti, v této neútěše se obrací k Otci tím nejlaskavějším a nejněžnějším oslovením: „Abba“, tedy „tatínku“ (srov.

Mk 14,33–36). Ve zkoušce nás Ježíš učí obejmout Otce, protože v modlitbě k němu je síla jít v bolesti dál. V soužení je modlitba oporou, ujištěním a útěchou. Opuštěn všemi a ve vnitřní neútěše není Ježíš sám, je s Otcem. Avšak my, ve svých Getsemanech, často raději zůstáváme sami, místo abychom řekli „Otče“ a svěřili se mu jako Ježíš, svěřili se do jeho vůle, která chce naše pravé dobro. Pokud však ve zkoušce zůstáváme zavření v sobě, hloubíme si uvnitř tunel, tedy jakousi bolestnou introverzní jednosměrku, která vede vždycky jen hlouběji do vlastního nitra. Největším problémem není bolest, nýbrž způsob, jakým se jí čelí. Samota nenabízí východisko, modlitba ano, protože je vztahem, spolehnutím. Ježíš všechno svěřuje a cele se svěřuje Otci, přináší mu, co cítí, a v zápase se opírá o něho. Pamatujme na to, až vstoupíme do svých Getseman – každý z nás svoje Getsemany má nebo měl či bude mít – pamatujme, až vstoupíme nebo budeme vstupovat

do svých Getseman, pamatujme a takto se modleme: „Otče.“

Nakonec se Ježíš obrací k Otci třetí prosbou za nás: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Ježíš se modlí za ty, kdo byli vůči němu zlí, za svoje vrahy. Evangelium uvádí, že tato modlitba je pronesena při ukřižování. Pravděpodobně to byla ta nejostřejší bolest, kdy byly Ježíšovi vráženy hřeby do zápěstí a nártů. Tady, na vrcholu bolesti kulminuje láska: přichází odpuštění, tedy dar té nejzazší moci, která prolamuje kruh zla.

Drazí bratři a sestry, až se budeme v těchto dnech modlit „Otčenáš“, můžeme prosit o jednu z těchto milostí: žít svoje dny ke slávě Boží, tedy žít s láskou; umět se svěřovat Otci ve zkouškách, říkat „tatínku“ Otci a nacházet v setkání s Otcem odpuštění a odvahu odpustit. Obojí jde pospolu. Otec nám odpouští, ale dává nám odvahu, abychom mohli odpustit.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (53)

9. Modlitba a pokoj (Čtvrtá část)

Je to právě téma pokoje ve světě i v srdcích jednotlivých lidí, které je zvláštním způsobem vázáno na naléhavou prosbu Panny Marie o modlitbu. A kvůli tomu to pokoji vynaložila Panna Maria od Zjevení mnohotvárné úsilí, kdy také – jak je to typické pro mariánská zjevení (avšak často ignorovaná těmi, kdo mají v Církvi odpovědnost) – poukázala na některé skutky, jež je třeba vykonat.

Dne 4. června 1964 nadiktovala vizionářka žádost, která však následně nebyla naplněna (a také ona skončila ztracena v tajném archivu Kongregace pro nauku víry a pravděpodobně neznáma papeži):

„Chci tvým prostřednictvím dát poznat prostředek, který poslouží pro záchranu lidstva od potopy ohně, avšak vždy následkem poslušnosti a lásky. Právě skrze lásku, pravou kotvu spásy, je zasvěcení celého lidského rodu Božskému Srdci Ježíše Krista, mého milovaného Syna, a mému Neposkrvněnému Srdci. Takové zasvěcení se nemá učinit s oddělením Srdci, ale Srdce mého Syna a mé Srdce mají zůstat spojená v jednotě lásky. Aby takové zasvěcení uspělo ve své platnosti a svět přešel od světského k božskému, musí být zasvěcen tak, jak ti to já říkám. Zasvěcení učiněné s vírou v lásce bude pro lidstvo pravým a skutečným eucharistickým předpokladem:⁽¹⁾ budete hostiemi obětovanými pro dobro všech žijících na zemi! Tak a jen takovým způsobem bude lidstvo zákonitě zasvěceno prostřednictvím těch, kdo jsou v pozemském životě odpovědnými. Takové zasvěcení způsobí, že se všichni stanete Božími, ba zbožštěnými⁽²⁾ v nebeské lásce. Toto dá pravý pokoj světu.“

Pro uskutečnění tohoto zasvěcení pro světový mír Panna Maria popisuje dvě možnosti:

„1. Svolat velký kongres čili shromáždění vůdců odpovědných za svět, vůdců náboženských a hlav států, a to všech do Říma, který toto světové shromáždění připraví. Většinou hlasů se zvolí jeden zodpovědný, který má číst formuli zasvěcení. Všichni jí budou naslouchat a podepíší ji jménem všech národů, které oni reprezen-

tuji. 2. Nebo tímto druhým způsobem – je to důkaz lásky a víry, který Otec uděluje pro spásu: Svatost Otce – papež – má poslat okružní list pro přijetí všem hlavám států a náboženským vůdcům, kteří mají toto pozvání podepsat, a pak se všechno může dít prostřednictvím diplomatů. Jestliže vše bude postupovat podle nebeských plánů, tehdy Svatost Otce poté, co podepíše svůj list, stanoví datum shromáždění v Římě a na náměstí Sv. Petra se bude číst řečené zasvěcení, které bude číst on sám. Tehdy bude na zemi skutečně mír ku prospěchu všech.“

Dne 23. února 1982 vyjadřuje Maria další svou přesnou vůli, která se zdá připomínat tzv. „odpuštění Porciunkule“, tj. plnomocné odpustky, které sv. František z Assisi v roce 1216 obdržel od papeže Honorio III.:

„Zde, na tomto místě jeskyně, kde jsem se vícekrát zjevila, bude »Svatyně odčinění«, jako by zde byl očištec na zemi: kdokoliv přijde sem, vyzpovídáný a kající, po svatém přijímání a očištěný, a pomodlí se, já vezmu jeho modlitby a donesu je k božskému trůnu mého Syna, kde budou představeny Duchem Svatým Otcí, který ve své lásce udělí očištění od hříchů, kte-

ré by jinak byly očišťovány v očištcích! Je to zde, kde chci svatyni se zcela novým titulem: »Panny Marie od Zjevení, Matky Církve.« Tento můj dům bude otevřený pro všechny, aby všichni mohli vstoupit do domu spásy a obrátili se! Sem se přijdou modlit žizniví a zbloudilí a naleznou tu lásku, pochopení, útěchu, pravý smysl života a pravý pokoj v naději na lásku víry: toto je voda pravdy, cesta života! Blahoslavení ti, kdo vstoupí skrze mou bránu, kterou je můj Syn Ježíš!“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Zdůrazňuje se zde podobnost (a jistě ne totožnost) mezi eucharistickým předpokladem – proměnou podstaty chleba a vína v podstatu těla a krve Kristovy při mši svaté – na jedné straně, a proměnou lidstva v důsledku zasvěcení na straně druhé. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Ve východní tradici je udělení milosti Boží, neboli účasti na Boží přirozenosti nazýváno zbožštěním (*theosis*). [pozn. překl.]

TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ PRAHOU – sobota 11. května 2019

za obnovu historického Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, s obrazem Panny Marie Rynecké, Palladia Evropy, ve spodní části sloupu, aby bylo obnoveno svaté místo dikůvzdání Neposkrvněné Matce Boží, Ochránkyň Evropy a našeho národa, a tak napraveno její zneuctění.

Pouť se koná s pozhánáním J. Em. Dominika kardinála Duky, arcibiskupa pražského a primase českého. Praporek, církevní korouhve, obrazy a sošky Pražského Jezulátka, Panny Marie a svatých jsou vítány. Organizátoři, mariánští ctitelé v Praze a Hnutí obnovy duchovních tradic prosí všechny křesťany o podporu obětavou osobní účastí na této Mariánské pouti Prahou. K pouti je možno se připojit i odpojit kdekoli. Cestou se modlíme růžence a zpíváme.

Program průvodu s modlitebními zastaveními v pražských kostelích:

11.00 – 11.20 kostel Nanebevzetí Panny Marie na Strahově: litanie k českým patronům • **11.20** odchod k Panně Marii z Exilu • **11.30 – 12.45** u sochy Panny Marie z Exilu v zahradě premonstrátů: *Raduj se, nebes Královno* a litanie k Panně Marii • **12.00 – 12.10** modlitba za obnovu sloupu u dřívku Mariánského sloupu, prozatímně umístěného v zahradě sester sv. Karla Boromejského pod Petřínem • **12.30 – 13.00** kostel Pražského Jezulátka, pobožnost k Pražskému Jezulátku • **13.15 – 14.15** kostel Panny Marie pod Řetězem (Maltézský řád), mše svatá, modlitba za obrácení • **14.15 – 14.45** Karlův most, zastavení u sochy sv. Jana Nepomuckého s krátkou modlitbou • **14.45 – 15.00** katedrála sv. Klimenta (feckokatolická), korunka k Božímu milosrdenství, pozhánání • **15.30 – 16.00** Chrám Matky Boží, Panny Marie před Týnem: litanie k Božímu milosrdenství před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní, *Te Deum* a svátostné pozhánání • **16.00 – 16.15** zastavení u Panny Marie u Týnského chrámu (v koutě), smírné modlitby • **16.30 – 18.00** zastavení k modlitbě na místě strženého sloupu na Staroměstském náměstí, modlitby, pobožnost k Panně Marii Rynecké. Uvedené časy jednotlivých zastavení jsou orientační. Průvod je ohlášen na Magistrátu hl. m. Prahy.

Pondělí 6. 5. 2019

6:05 v pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grúň – Malá Fatra **6:20** Buon giorno s Františkem **7:20** Harfa Noemova: Jaroslav Krček **7:45** Návštěva uprchlického tábora v Sofii: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **8:15** Bulharsko – Život ve skrytosti **9:00** Studio František: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **9:20** Mše svatá s 1. sv. přijímáním v kostele Nejsv. Srdce v Rakovskí: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **11:30** Studio František: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu **13:30** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **14:00** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **14:30** V souvislostech **15:00** Setkání s katolickou komunitou sv. Michaela archanděla v Rakovskí: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **15:45** Studio František: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **17:00** Modlitba za mír se zástupci jiných náboženství na náměstí Nezávislosti v Sofii: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **18:05** Víra do kapsy **18:25** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:30** Desatero pro děti – Čtvrté přikázání: Cti svého otce i matku **18:40** Zapomenuté Čako **19:00** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín (74. díl) **20:00** Biblická studna [L] **21:05** Terra Santa News: 1. 5. 2019 **21:30** Missio magazín: Duben 2019 **22:25** Outdoor Films s Pavlem Ševčíkem (59. díl): V Antarktidě jako lékař **0:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Meč Ducha – slovo Boží **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 5. 2019

6:05 Pod lampou **8:15** Přilet Sv. otce na letiště ve Skopje: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **8:30** V souvislostech **8:50** Uvítací ceremoniál, zdvořilostní návštěva u prezidenta republiky a premiéra: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **9:30** Setkání s představiteli občanského života a diplomaty v Mozaikové síni prezidentského paláce: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **10:15** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grúň – Malá Fatra **10:30** Návštěva památníku Matky Terezy: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **11:30** Mše svatá na náměstí Makedonie: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **13:00** Studio František: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **15:05** Údolí růží **16:00** Ekumenické a mezináboženské setkání s mládeží v pastoračním centru: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **16:45** BET LECHEM – vnitřní domov (18. díl): Jaromír Zádrapa – salesiánský misionář **17:00** Setkání s kněžími a řeholníky v katedrále ve Skopje: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii [L] **18:15** Závěrečný ceremoniál na letišti: Papež František v Bulharsku a Severní Makedonii **18:30** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:35** Desatero pro děti – Páté přikázání: Nezabíješ – Bud' dobrý **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **19:15** Řeckokatolický magazín (200. díl) [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2019 [P] **20:00** Olivovník – dar bohyně Athény (2. díl) [P] **20:30** Světlo pro Evropu **20:40** 50 let Boží milosti **21:00** Poletuchy: Na skok do Zlína **22:05** Jak potkávat svět (68. díl): S Janem Staňkem **23:30** Terra Santa News: 1. 5. 2019 **23:55** Kulatý stůl: Hospodaření církve **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 5. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2019 **6:25** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu **7:45** Mezi

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

pražci (77. díl): Květen 2019 **8:30** Varšava 1943–1944: Boj za svobodu **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Slovo, místo setkání **11:05** Říkejte mi strýcu **11:45** Česká věda [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Andělka **12:50** Doma aj za humnama: Rožnovské slavnosti 2015 **13:55** Biblická studna **15:00** ARTBITR – Kulturní magazín (74. díl) **15:15** Jazzový skřítek a jeho Pekáč **15:35** Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2019 **16:00** Cvrlikání (67. díl): Jindra Černošský **17:05** Ich bin: Já jsem **18:05** Léčit zlo lžáskou **18:30** Desatero pro děti – Šesté přikázání: Vždy jedné čistě – Nesesmilniš **18:40** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:50** Vezmi a čti: Duben 2019 **19:05** Terra Santa News: 8. 5. 2019 [P] **19:30** Mše svatá z kaple Panny Marie Hvězdy evangelizace na Brvích [L] **20:10** Adorace [L] **21:15** Dýka a kříž **23:05** Generální audience Svatého otce [P] **23:25** Outdoor Films s Františkem Machem (57. díl): Deník z cest do jiného světa **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 5. 2019

6:05 Putování Modrou planetou: Guatemala **6:40** Tělem i duší **6:50** Klapka s ... (70. díl): Petrem Baranem **7:55** Terra Santa News: 8. 5. 2019 **8:15** Muzikanti, hrajte **8:45** Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu **9:30** Kulatý stůl: Hospodaření církve **11:05** Don Rua – nástupce **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zahrada Mariánů – Zvěstování: kostel Navštívení Panny Marie, Lechovice **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (15. díl): Miroslav Herold – jezuita **15:30** Harfa Noemova: Jaroslav Krček **15:46** Děti ze čtvrti Barrio Cuba **16:05** Hlubinami vesmíru **16:50** Zpravodajské Noeviny: 7. 5. 2019 **17:15** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grúň – Malá Fatra **17:30** Generální audience Svatého otce **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Bud' poctivý – Nepokradeš **18:40** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:45** CHKO Česká středohoří: Milešovka – Velemín a okolí **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 9. 5. 2019 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (146. díl): Gaudeamus VŠE... sedmdesát let na scéně [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 9. 5. 2019 **0:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 5. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 5. 2019 **6:25** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **6:50** Vezmi a čti: Duben 2019 **7:10** Noční univerzita: Jirí Padevět – Jaro a léto 1945 v českých zemích **8:10** Vy, kteří jste zůstali – Rwanda **8:25** Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Čas pro Malawí **10:05** Biblická studna **11:10** ARTBITR – Kulturní magazín (74. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Milion hostií **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura – architekt **15:20** Sekvoj na Mohelnickém dostavníku 2012

16:00 Zpravodajské Noeviny: 9. 5. 2019 **16:20** Putování Modrou planetou: Guatemala **17:00** Missio magazín: Duben 2019 **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:30** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Bud' pravdivý – Nelži **18:45** Olivovník – dar bohyně Athény (2. díl) [P] **19:10** Křestané na Arabském poloostrově [P] **19:40** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grúň – Malá Fatra **20:00** Kulatý stůl: Mateřství [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Cesta štěrnosti **22:40** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **23:40** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **0:10** Hlubinami vesmíru **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 5. 2019

6:05 Klapka s ... (71. díl): Martem Eslemem a Davidem Surým **7:10** Magadan – dáblovo hřiště **7:45** Cvrlikání (67. díl): Jindra Černošský **8:55** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **9:35** Můj chrám: Naďa Urbánková, Želivský klášter **10:00** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše: Bor u Tachova [L] **11:05** Cesta štěrnosti **11:40** Zpravodajské Noeviny: 9. 5. 2019 **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 8. 5. 2019 **14:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (146. díl): Gaudeamus VŠE... sedmdesát let na scéně **16:15** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **16:40** Nordens Tone na Folkových prázdninách [P] **17:10** Česká věda **17:30** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **17:55** Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR [P] **18:25** Sedmihlásky (121. díl): Má matička pořád repce **18:30** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Bud' pravdivý – Nelži **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Česká věda **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho [P] **21:05** Andělé na kolejkách **22:10** Živě s Noe: Týden v kostce **23:15** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **23:30** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Pozvání na svatbu **0:50** Řeckokatolický magazín (200. díl) **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 5. 2019

6:05 Klapka s ... (72. díl): Jaroslavem Dolečkem **7:05** Světlo pro Evropu **7:15** Putování Modrou planetou: Guatemala **7:50** Řeckokatolický magazín (200. díl) **8:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (146. díl): Gaudeamus VŠE...sedmdesát let na scéně **9:40** Můj chrám: Prof. Royt, prorektor Univerzity Karlovy, v katedrále sv. Víta **10:00** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **10:30** Mše svatá z kostela sv. Mikuláše: Bor u Tachova [P] **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (74. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] **13:25** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho **14:30** Muzikanti, hrajte **15:05** Živě s Noe: Týden v kostce **16:15** Sedmihlásky (86. díl): Maria, Maria **16:20** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **16:55** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **17:40** Svědectví mladých z komunity Cenacola **18:00** Mše svatá z klášterního kostela sv. Antonína, poustevníka v Červenom Kláštore (SK): Setkání rodičů a přátel komunity Cenacola [P] **19:25** Vodopády milosrdenství **20:00** Děkujeme Vám! [L] **21:05** Babi **21:50** V souvislostech **22:15** Jak potkávat svět (58. díl): S Jirím Suchým **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 6. 5. o 9:30 hod.:
Svätý Otec František v Bulharsku

Priamy prenos svätej omše s 1. svätým prijímaním.

Utorok 7. 5. o 21:15 hod.: Spojení oceánom
(Helena Jurčíšínová, Chicago, Illinois)

Poklad viery, ktorý človek načerpá doma v rodine a vo výchove, si potom často nesie celým životom. O to vzácnejšie sú svedectvá o tom, ako tento poklad viery drží ľudia aj v ich živote v zahraničí. Tak je to aj v živote pani Helenky Jurčíšínovej, ktorá ho vydá práve cez našu reláciu Spojení oceánom. Moderuje Aneta Lisá.

Streda 8. 5. o 16:25 hod.:
Fatimské poslanstvo – Panna Mária
(dokumentárny seriál)

Miniséria spoločnosti EWTN o Fatimskom poslanstve. Sto rokov nasledujúcich po fatimských zjaveniach môžeme označiť za storočie kresťanských mučeníkov, keďže kresťanstvo čelilo najhoršiemu prenasledovaniu od čias Rímskej ríše.

Štvrtok 9. 5. o 21:10 hod.: Hudobné pódium

Benefičný koncert Hallelujah. Záznam z podujatia Prešovská gotika – organový koncert.

Piatok 10. 5. o 17:30 hod.: Moja misia magazín

„Keby mali bohatí menej a chudobní viac, každý z nás by bol šťastnejší.“ Toto sú slová sr. Mary Killeen v dokumentárnom filme o práci v slumoch. O tom, že aj jeden človek môže meniť životy ľudí, nám viac porozpráva Marián Čaučík.

Sobota 11. 5. o 20:30 hod.:
Don Camillo a ctihodný Peppone 3/5 (filmový seriál)

Dona Camilla rozhnáva Pepponeho zámer kandidovať v nadchádzajúcich voľbách za senátora. Predstava, ako má Peppone ešte väčší vplyv než doteraz, podnieti Dona Camilla sabotovať jeho šance vyhrať voľby.

Nedeľa 12. 5. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos.

Ve dňoch 10. – 12. května 2019 se koná TRADIČNÍ MEZINÁRODNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI. Duchovní doprovod P. Jaroslav Stríž. Cena 1800 Kč. Sleva možná.

Odjezd z Brna 10. května 2019 v 17 hodin z hlavního vlakového nádraží od Tesca. Návrat v neděli 12. května 2019 ráno v 5 hodin opět k Tescu.

Kontakt: rodina Machů, tel. 577 138 029, mobil 737 186 039.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
4. – 11. KVĚTNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 5.		PO 6. 5.		ÚT 7. 5.		ST 8. 5.		ČT 9. 5.		PÁ 10. 5.		SO 11. 5.	
Antifona	518	582	1708	1924	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	1708	1516	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	540	606	1046	1517	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	540	607	1710	1517	547	615	1362	1520	553	622	556	625	559	629
Antifona k Zach. kantiku	540	607	1361	1518	547	615	1362	1521	553	622	556	626	559	629
Prosby	541	607	1711	1929	547	615	1655	1872	553	622	556	626	559	629
Závěrečná modlitba	541	608	1361	1518	548	616	1362	1521	554	623	557	626	560	630
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	557	627	560	630
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626	560	630
Nešpory:														
SO 4. 5.														
Hymnus	517	581	517	581	1714	1518	517	581	1362	1521	517	581	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1519	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1932	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	1717	1934	549	617	1363	1522	555	624	558	628
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	1361	1520	549	617	1363	1522	555	624	558	628
Prosby	539	606	543	610	1718	1936	549	618	1664	1881	555	624	558	628
Záv. modlitba	541	608	541	608	1361	1518	548	616	1362	1521	554	623	557	626
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 5. 5. – 3. nedeľa veľikonočná

 1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41
 Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 5,11–14
 Ev.: Jan 21,1–19

Pondělí 6. 5. – památka sv. Jana
Sarkandra
(v Čechách nezávazná památka)

 1. čt.: Sk 6,8–15
 Ž 119(118),23–24.26–27.29–30
 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 7. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 7,51–8,1a
 Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.17+21ab
 Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,30–35

Středa 8. 5. – nezávazná památka
Panny Marie, Prostřednice všech milostí

 1. čt.: Sk 8,1b–8
 Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 9. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 8,26–40
 Ž 66(65),8–9.16–17.20
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 10. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 9,1–20
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 11. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 9,31–42
 Ž 116(115),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,60–69

MODLÍME SE

**ZPOVĚĎ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ
(JEDNA Z KŘÍŽOVÝCH CEST
ZPOVĚDNÍKA ABBÉHO JULIA)**

Redakční spolupráce Marcela Macháčková

Spolu s mužem středního věku, který skrze pokání nalézá sám sebe, čtenář prochází čtrnácti zastaveními křížové cesty a jedním navíc – společnou cestou zmrtvýchvstalého Ježíše s učedníky do Emmauz. Tak se může také ponořit do svého nitra, aby z jeho srdce vytryskla nová píseň.

Martin Leschinger - Flétna • Brož., A6, 32 stran, 35 Kč

**UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU
DUCHOVNÍMU OTCI**

*Přeložil Petr Vítámvás • Odpovědný redaktor
Pavel Ambros • Úvod Richard Čemus*

Kniha seznamuje s tzv. modlitbou Ježíšovou, kterou východní křesťané praktikují ve formě „modlitby srdce“ či „hesychastické modlitby“. Setkávají se zde metody modlitby Východu a Západu a vedou čtenáře k tomu, aby se obraceli k Ježíši celým svým srdcem.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Třetí vydání
Váz., 130x190 mm, 296 stran, 290 Kč*

AKTUÁLNÍ TÉMA

OTČE, ODPOUŠTÍM VÁM • PŘEŽÍT ZNIČENÉ DĚTSTVÍ
*Daniel Pittet • Přeložila Markéta Dvořáková • Revize
překlada Ondřej Pazdírek • Předmluva papež František*

Daniel Pittet odhaluje utrpení svého dětství, zejména sexuální zneužívání jedním knězem. Cesta uzdravení je dlouhá,

ale zachraňuje jej podpora blízkých a víra, kterou si navzdory všemu uchoval. I nadále se snaží pomáhat ostatním obětem pedofilie a neustat v boji proti tomuto zločinu. K vyprávění je připojen také rozhovor s oním knězem, ve kterém reflektuje své skutky.

*Cesta • Váz., 135x200 mm,
200 stran, 268 Kč*

K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

**NA VÝSLUNÍ BOŽÍM • POVÍDKY K PRVNÍMU
SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ**

*Wilhelm Hünermann • Z němčiny přeložil P. Alois Hanzelka
• Ilustrovala Marie Hordějčuková • Redakční práce Marie
Kaplanová, sestry Kongregace Nejsvětější svátosti, Marcela
Macháčková*

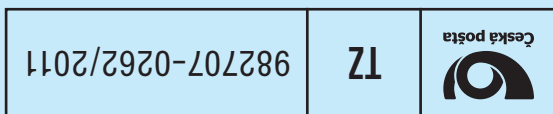
Legendární dílo pro dětské čtenáře od Wilhelma Hünermanna (1900–1975) vyšlo česky v roce 1947. V řadách rodin knihu uchovávali jako poklad. Od té doby se mnohé změnilo. Co však zůstává, je nepřestávající touha dětské duše po bezpečí, spravedlnosti a nesobeké lásce. To vše na svět přinesl a stále nabízí Ježíš. Napínavé povídky svědčí o této skutečnosti až dojemným způsobem. Toto nové české vydání je jazykově upraveno a nově ilustrováno.

*Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Váz., 145x205 mm, 176 stran, 225 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.